

Tjugosjunde söndagen under året 2021

Gång på gång talar Jesus om att vi måste bli som barnen. Vi måste förbli barn, ja, bli mer och mer som ett barn. ”Den som inte tar emot Guds rike som ett barn kommer aldrig dit in” (Mark 10:15). Det verkar som om det är barnets öppenhet och mottaglighet som är den egenskap som vi måste bevara och fördjupa. Gud vill ge oss oändligt mycket, sitt eget rike, ja, sig själv. Hela vår existens är en oförtjänt gåva som vi fått helt gratis. Livet självt är gåva och nåd. Tänk om vi någon gång kunde ta till oss detta i stället för att fastna i missnöje och gnäll över hur jobbigt allt är. Jesus vill hjälpa oss att förbli barn, Faderns älskade barn som ständigt får stå inför honom, leka och leva i hans närvaro och till hans ära. Därför är barndomen så viktig för oss alla. Har vi inte lärt oss då att vara ett Guds barn kommer livet alltid att göra oss besvikna. Därför är det så viktigt att vi får växa upp i en familj, där vi på ett naturligt och enkelt sätt får ta emot Guds kärlek förmedlat av våra föräldrar. Ett barn har alltid en medfödd, ja, gudagiven tillit och förtröstan på sina föräldrar, oberoende av hurdana de är. Om barnet förstår, intuitivt eller mer medvetet, att mor och far bara är ställföreträdare och förmedlare av en oändlig gudomlig kärlek, har det fått en grund att stå på som är bärande under hela livets gång.

För att kunna ge kärlek måste vi först ha fått motta kärlek. Det är det viktigaste av allt under vår barndom. Resten av livet hänger på detta. Alla de problem och utmaningar vi möter under resten av livet kan vi bära och klara av om vi har fått med oss denna insikt i vad kärlek är: en utstrålning och delaktighet av vad och vem Gud själv är. Den treeniga gemenskapen mellan Fadern och Sonen i Andens enhet är kärlekens urkälla. Som Faderns adopterade söner och döttrar genom dopet blir vi Jesu bröder och systrar. Vi får dela Sonens relation med Fadern, som i oss vill älska fram en allt större likhet med sin Son. ”Han som helgar och de som blir helgade har ju alla samme Fader, och därför blygs han inte för att kalla dem bröder” (Heb 2:11).

För att kunna ingå ett äktenskap måste man först ha lärt sig vad det innebär att vara Faderns älskade barn. Man måste ha tillägnat sig både förmågan att ta emot kärlek och att besvara den. Den djupa och oupplösliga kärleksföreningen mellan man och kvinna i äktenskapets sakrament bygger på att man tillsammans kan ta emot Guds kärlek och förmedla den till varandra. Det är nåd och beror inte bara på människans förmåga att älska som alltid är bräcklig och ombytlig. Men har vi lärt oss att ha denna tillit och förtröstan till Gud som barn är det lättare att bygga upp en varaktig och slitstark relation i äktenskapet. Tyvärr vet vi att i vår tid och miljö är det ofta något som fattas. Många fick aldrig möjlighet att vara barn på riktigt och insupa denna Guds oändliga kärlek förmedlad av sina föräldrar. Då kan

det vara väldigt svårt att bygga upp en äkta sakramental kärleksrelation i ett äktenskap. I vår tid har vi i alla fall lärt oss detta: vi människor kan inte av egen kraft bygga upp ett livslångt äkta förbund. Vi behöver Guds nåd. Vi måste lära oss att ta emot Guds oändliga kärlek, bli förvandlade av den och ge den vidare.

Det är alltså det som är den stora nåden, den bärande grunden i det sakramentala äktenskapet, instiftat av Gud, helgat av Gud och därför oupplösligt. Ett sakrament är ett synligt tecken på Gud och hans nåd. Man och kvinna får i äktenskapet bli ett sakramentalt tecken på Guds kärlek till sitt folk, på Kristus-Brudgummen som utger sig själv för sin brud-kyrkan. Det låter stort och högtidligt, men det måste förverkligas i det vanliga mänskliga livets alla aspekter. Man och kvinna får i äktenskapet förmedla Guds kärlek till varandra. Till kropp och själ blir de ett med varandra. De får genom sin kärlek föda fram det nya livet. De blir så djupt indragna i Guds skapande kärlek att de genom sin kroppsliga förening får delta i skapelsens gåva och mysterium.

Vi människor är alltid svaga och kantstötta genom ursyndens intrång i vår värld och i vårt hjärta. Därför är det så svårt för många att leva i en djup och bärkraftig relation. Vi behöver ständigt Guds nåd och förlåtelse för att leva i gemenskap med varandra. Det ser vi på alla plan; i äktenskapet mellan make och maka, i familjen mellan barn och föräldrar, i församlingen, på arbetsplatsen, i samhället och på världsplanet. Än en gång: det är därför vi måste bli som barnet, bli barn på nytt och låta oss älskas, helas och helgas av Guds oändliga kärlek. Äktenskapet är en slags skola för att lära sig att förbli som ett barn, att lära sig att ta emot Guds kärlek, bli förvandlad av den och ge den vidare till den andra parten.

I dagens kollektbön bad vi: ”Omslut oss med din barmhärtighet: förlåt oss allt som tynger samvetet, och ge oss också det som vi inte vågar be om”. Jag har ofta funderat vad det kan vara som vi inte skulle våga be om. Vi vet att barn ofta har en oändlig tillit och skulle till och med våga be att få månen serverad på ett fat. Som barn får vi alltså be om det största och högsta som finns: Gud själv som gåva. Gud som ställer sig till vårt förfogande, Gud som offrar sig helt för oss på korset. Det är just denna oförvägna bön och oändliga tillit som barnet har som vi måste bevara under hela vårt liv. Det är detta som kan hjälpa man och hustru i äktenskapet att hålla ihop trots alla svårigheter som kan uppstå mellan oss människor. Guds ”kärlek övergår allt vad vi kan kräva eller önska”, heter det också i denna kollektbön. Ändå är det just denna kärlek som vi ständigt får del av. Den strömmar ner över oss, in i vårt stenhjärta för att vi skall tina upp och dela med oss av den. Det är den nåden som bär upp och stärker det sakramentala äktenskapet, som är byggt på den fasta berggrund som den oupplösliga föreningen mellan Kristus och hans kyrka är.

